

De Beeldhouweres Thérèse Van Hall.

Zoo fel is dit leven verbeeld, dat ik aan de saamheid dier gipsvormen zag, hoe deze jongen altijd schor moest zijn geweest! Verwonderd, moest de beeldhouwster het toestemmen.

En intusschen, met welk een eenvoudige middelen is deze hevige indruk bereikt. Geen schilderachtige vleesch-weergave, geen poging zelfs tot uitbeelding van het haar, geen pathetische oogen, geen gezichts-grimas, geen gebaar, niets van dat alles; alleen een simpel, maar uiterst gevoelig modelé, een sober-stijlvolle in- en aaneenvoeging van groote en kleinere vlakken; — en het schijnen wel voornamelijk de twee geprononceerde deuken in het voorhoofd, de sterke kneep van het jukbeen, en de als-uitgeschepte groeven om neus en mond, die aan dit duister karakter van trillende onrust, zijn rustige vastheid van vorm gaven. (Ook de gerekte trui, tot een breed gegoten lijfs-omkleeding gestyleerd, is van die vastheid een factor).

Beschouwen wij nu, tegenover Frans — want zoo heette hij — den lieven Tijmen.

Teer en onbedorven is hij, met zijn gave wangen, zijn kleine neus en zijn bol-voorstekende bovenlip; zacht is hij, met zijn dunne hals, die achterover stijgt uit den wat gekromden rug; maar in die zachtheid is een trots, door het droeve getemd. Hij is een goedige straatjongen, maar van binnen een verbannen prins.

Een zeer zuiver kunstwerk ook dit — hoe zeker staat het op die breede, naar voren gebogen mouw-armen —, en waarmee zich iets dergelijks voordeed als met het vorige. Aan een bovenzakje van de onderlip zag men, hoe deze jongen steeds een vochtige mond moest hebben gehad: door enkel sculpturale trekjes, één van die helle werkelijkheids-evocatie's, die aan het gestijld geheel een zoo bloeiend leven mededeelen.

DE JONGEN MET DE SCHELP.

Het is duidelijk, dat ik niet al haar werk op deze wijze ontleden kan; en ik noem uit die vele koppen er nog enkele: — omnaast de twee beschreven jongens, het drietal vol te maken: die naakte raker, faun met zijn opgestreken kuifje, die zoo ernstig en zoo leutig tegelijk (dat zit hem in dien opgelichten vinger en den uitgespalkten onderlip) op zijn okarino fluit.

Vol geheim wederom is die gladde, licht-bruin-mahonie vrouwe-kop (bl. 76) met den wip-

neus, het perverse lachje der dikke lippen en de kuiltjes in wang en kin, — die prachtig-gesueden vrouwekop, waarvan het fijn-gestyleerde hoog opgestoken haar reeds een zeldzaam-fraai kunstvoorwerp op zichzelf maakt. En tegenover deze moderne Jordaans-Gioconda zet ik weer, herinnering aan haar Surinaamsche reis, dat bestiale negermeisje met de gloeiende en toch suffe, weenende oogen.

* * *